



← L'escultor Sebastià Badia encara conserva amb estima el casc que Bombers Li va regalar perquè el pogués prendre de model a l'hora de fer l'estàtua

⇒ A l'esquerra, una imatge del model que Badia va enviar al taller per esculpir l'estàtua a tamany real



26

REVISTA DELS BOMBERS DE BARCELONA

A cop de **cisell** i de **memòria**

Amb els seus 90 anys acabats de fer, l'escultor Sebastià Badia recorda el procés i les anècdotes que van envoltar la creació de l'estàtua homenatge als companys del Cos morts en acte de servei. Amb ell, ha parlat la revista Fahrenheit 451.

L'escultura que avui dia es pot veure a l'entrada del parc de l'Eixample, al xamfrà del carrer Provença amb el carrer Villarroel, va ser encarregada per l'Ajuntament a l'escultor Sebastià Badia. Corria l'any 1966.

Quan li van demanar si volia ser ell l'autor de l'escultura que hauria de retre homenatge als bombers morts en acte de servei, Sebastià Badia no s'ho va pensar i va acceptar l'encàrrec. Ho va voler fer, perquè, segons pensava llavors i continua opi-

nant encara avui, "el bomber és un personatge mític, un personatge que quasi bé no és palpable; és una idea".

L'admiració de Badia cap als professionals de Bombers és molt ferma. Badia opina que "els bombers treballen amb una bona fe i una passió extraordinàries". I és a partir d'aquesta idea que va anar prenent forma en el seu cap com podria ser la imatge que millor conjugues amb aquesta naturalesa del bomber, segons explica Badia. L'escultor va trobar una escena

evocadora: un bomber sostinent als seus braços, amb actitud resolta i decidida, un infant al qual acabava de salvar-li la vida.

Un cop resolt aquest primer pas, Sebastià Badia va esculpir un model propi per a l'escultura, a la meitat de les dimensions que havien de ser les definitives de l'estàtua. Un cop finalitzat, va portar aquest model a un taller, on el van transformar al seu tamany real.

La feina que es realitza al taller, segons ens comenta el propi escultor, consisteix en traspasar les mides i tots els punts de referència respecte d'aquestes mides, a l'obra gran. Després, l'artista dóna els retocs que cregui necessaris al model definitiu. En el cas de l'escultura de Bombers, però, Sebastià Badia recorda que al taller van fer "una feina



L'escultor Sebastià Badia als bombers

Sebastià Badia considera que la seva vida ha estat dura, però afirma rotund que mai no ha treballat, perquè considera que "l'ofici de crear té poc de feina feixuga" i en el seu cas, ja va néixer "amb aquesta inclinació per l'art". De l'escultura a Bombers recorda com va sorgir la idea per a l'escena: "el bomber és una persona que està al servei de la vida dels altres, i en el moment de l'encàrrec ja se'm va venir al cap la imatge d'un bomber que portava als braços una criatura a la que havia salvat". Perquè una criatura? Badia ho té clar: "els infants són unes criatures desvalgudes que, a més, encara no han tingut temps de viure suficient com per haver de merèixer cap mal. I aquest bomber de l'estàtua representa que s'ha jugat la vida per salvar aquesta nena del foc". Sebastià Badia no es va inspirar en cap fet concret, i diu haver volgut representar "els bombers com a entitat, perquè són una cosa molt forta, molt valenta". Comenta com "el bomber adopta una actitud hieràtica i no mira pas la nena, perquè mira els altres focs que hi pugui haver. Està pensant, és un ésser que a dins seu té alguna cosa especial i no és com els altres. Els altres pensen que han arribat les dotze, i toca la campana i marxen a dinar, i això ho pensen tot el matí. Els bombers no són així."



molt professional", i que, per tant, ell no va haver de fer gaires retocs sobre la pedra del model que ara es pot veure. El que sí evoca amb un somriure és l'experiència amb el procés d'aixecar aquesta estàtua, amb els seus 2'80 metres d'altura i un pes que oscil·la entre les 4'5 i les 5 tones, per dipositar-la en el lloc del seu primer emplaçament. Un fet va suposar un petit repte tècnic per a l'època.

Inauguració oficial

A l'acte d'inauguració de l'estàtua, el 26 de gener de 1967, hi van assistir el llavors alcalde de Barcelona **Josep Maria Porcioles** i elements de la Falange, segons recorda l'escultor. Una anècdota curiosa, però, fou que aquesta inauguració es va portar a terme sense que l'obra estigués completament finalitzada.

Badia recorda com van haver de córrer per inaugurar-la dins d'unes dates concretes, i com, sota aquesta pressió, l'estàtua es va instal·lar sense que estigués acabada completament. Finalitzada la inauguració, van haver de treure l'escultura i portar-la de nou al taller per rematar-la definitivament.

Aixecar l'estàtua, de 2'80 m. d'altura i unes 5 tones de pes, va suposar un petit repte tècnic per a l'època

Sebastià Badia recorda també com va patir, en el precís moment d'aixecar l'estàtua. La van elevar amb una grua, després d'haver-la embolicat amb un material que ell no havia vist fins llavors, semblant al nylon, i que, donada la seva feble aparença, no li oferia masses garan-

ties, "sobretot si es té en compte el pes de tot el conjunt". Badia recorda el neguit que va passar en veure com els fils que embolicaven la seva estàtua s'anaven aprimant a mesura que el ganxo de la grua l'anava pujant. Finalment, però, va poder respirar tranquil quan l'obra va quedar dipositada en el seu lloc, sense caure ni patir cap dany.

Badia se sent orgullós del fet que l'estàtua es conservi en tan bon estat, tot i el temps transcorregut, i atribueix aquesta persistència a la resistència del material amb què es va construir: la pedra granítica, anomenada "pedra de la Sènia", i portada d'Ulldecona, que tal i com subratlla l'autor, "aguanta molt bé les inclemències del temps, contràriament al que succeeix amb una altra mena de pedra, de tipus sorrenc".

Tota una obra d'art que esperem que resti per molts anys amb els bombers. 🚒

